

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות המדינה
משרד המשפטים, ירושלים

המערערת

נ ג ד

פאזיל איברגימוב
יליד 1979
ע"י ב"כ עו"ד שי טובים
אדמית

המשיב

הודעת ערעור

מוגש בזאת ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת א' פינק) מיום 13.10.24 בת"פ 22918-09-23, בו נגזרו על המשיב, בין היתר, 48 חודשי מאסר בפועל.

בתמצית ייאמר כי המשיב הורשע על פי הודאתו בכתב אישום אשר כלל ארבעה אישומים. המשיב, תייר גאורגי אשר נכנס לארץ ביום 02.07.23, כחודש בלבד לפני ביצוע המעשים, תקף באלימות ובאכזריות שלוש נשים שונות, בערב אחד במטרה לגנוב את רכושן. בפרץ האלימות הקשה, המשיב שבר את עצמות פניה של אחת מהמתלוננות שנוקקה להתערבות כירורגית.

המערערת תטען כי שגה בית המשפט קמא כשהקל עם המשיב הקלה מופלגת. העונש אשר הושת על המשיב אינו מבטא את מדיניות הענישה הנהוגה ואף אינו מבטא את מדיניות הענישה הראויה בעבירות בהן הורשע. עונש זה אין בו כדי לבטא את סלידת החברה ממעשיו החמורים של המשיב, ואת העובדה שבחר לתקוף שלוש נשים אשר היו מבחינתו "טרף קל". המערערת תוסיף ותטען כי העונש אינו הולם את נסיבות ביצוע העבירה, את האלימות הקשה שנקט בה והנזקים הפיזיים והנפשיים הממשיים שגרם למתלוננות.

עוד תטען המערערת כי עונש זה אינו משקף כיאות את מסוכנותו הממשית של המשיב אשר נלמדת מעברו הפלילי המכביד במדינת מוצאו, שכולל עבירות של רצח בכוונה, שוד, סמים ואלימות.

המערערת תוסיף ותטען כי היותו של המשיב תייר בישראל, עם רישום פלילי מכביד – מהווה נסיבה

לחומרה אשר מחייבת החמרה בעונשו של המשיב. לא נעלם מעיניה של המערערת ענין הצפיפות במתקני הכליאה בישראל, ועובדת היותו של המשיב אזרח זר. עם זאת, שיקולי הלימה וגמול מחייבים הטלת ענישה ראויה על המשיב. לכך יש להוסיף כי הרתעת היחיד והרבים מחייבים אמירה ברורה של בית משפט נכבד זה לפיה מדינת ישראל אינה "ארץ יעד" לעבריינות – וכי זרים המגיעים לישראל ומבצעים עבירות חמורות יזכו לענישה ולגמול ראויים למעשיהם הנלוזים.

הרקע העובדתי

כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום אשר ייחס לו: באישום הראשון והשלישי עבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977, (להלן: "החוק"); באישום השני עבירה של שוד לפי סעיף 402(א) לחוק; ובאישום הרביעי עבירות של מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(8), הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 ובריחה לפי סעיף 257(1) לחוק.

ביום 09.07.2024 הורשע המשיב בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שכלל הורדת עבירות מסוימות ושינוי בנוסח עובדות האישום השלישי לכתב האישום. יצוין, כי ההסדר הותנה בהפקדת פיצויים לשלושת המתלוננות – למתלוננת א.א. פיצויים בסך 14,500 ₪ ולמתלוננות ב.ב. ו-ג.ג. סך של 10,000 ₪, לכל אחת.

המשיב הורשע בכתב אישום מתוקן אשר כלל ארבעה אישומים: באישום הראשון הורשע – בעבירת שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977, (להלן: "החוק"); באישום השני – בעבירה של תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק; באישום השלישי – בעבירה של שוד לפי סעיף 402(א) לחוק; ובאישום הרביעי בעבירה של התנגדות למעצר ובריחה, לפי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט – 1969 ולפי סעיף 257(1) לחוק, בהתאמה.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, המשיב הוא אזרח גיאורגיה שהגיע לישראל ושהה בה באשרת תייר שתוקפה הוא עד ליום 30.08.23. על פי המתואר באישום הראשון, ביום 22.08.23 בשעה 17: 50 לערך, נעמד המשיב ליד מושב הנוסע ברכבה של א.א. ופנה אליה בשאלה. בהמשך, פתח את דלת הרכב וניסה לקחת את תיקה, אך היא תפסה אותו בכוח. משלא הצליח המשיב לקחת את התיק, ניסה לקחת את הטלפון שלה בו אחזה השנייה, אך ללא הצלחה. בעקבות כך, הכה המשיב את א.א. באגרוף בפניה, וכתוצאה מכך היא שחררה את אחיזתה בתיק. אז המשיב נטל את התיק ונמלט מהמקום. כתוצאה מתקיפת המשיב, נגרם ל-א.א. שבר בלחי ונזקקה לאשפוז וניתוח, תוך שנגרמו לה כאבים עזים, קושי בדיבור ופתיחת הפה.

לפי האישום השני, באותו יום, בשעה 22: 00 לערך, ניגש המשיב ל-ב.ב., שטיילה עם כלבה ושאל אותה שאלה ברוסית. לאחר ש.ב.ב. לא הבינה את הדיבור המשיכה בדרכה, אך המשיב המשיך ללכת מאחוריה ולפנות אליה. בהמשך, עצרה ב.ב. והשיבה למשיב, בעודה מחזיקה את טלפון

בידה. בשלב זה, הכה המשיב את גב כף ידה של ב.ב. וגרם לנפילת הטלפון. המשיב תפס את הטלפון ונמלט מהמקום.

לפי האישום השלישי, בהמשך אותו יום, בשעה 22:45 לערך, הלך המשיב אחרי ג.ג, אשר שוחחה באותה עת בטלפון הנייד ואחזה בידה השנייה ארנק. בשלב מסוים, פנה אליה המשיב בדיבורים ובסמוך לכך חטף ממנה את ארנקה, תוך שאחז בה וניער אותה.

לפי האישום הרביעי, ביום 29.08.23, בשעה 18:00 לערך, עקבו השוטרים אחרי המשיב בעודו בתוך המונית, ובהמשך סימנו לנהג לעצור. לאחר מכן וכאשר השוטרים עצרו אותו, התנגד המשיב למעצרו בכך שנופף בידיו עד שנאזק. בהמשך, השוטרים נסעו עם המשיב לביתו על מנת לערוך חיפוש בבית. בזמן שהשוטרים ביצעו את החיפוש, ביקש המשיב מהם לעשן והשוטרים נעתרו לכך. בשלב זה, המשיב התקרב לחלון המטבח, וקפץ מהחלון. הוא נפל על גג אסכורית, התגלגל על גדר השיחים שחתמה את הבניין והחל לברוח מהמקום, אך נעצר כעבור זמן קצר.

... העתק כתב האישום המתוקן מיום 11.09.23 מצורף ומסומן "א".

... העתק הכרעת הדין מיום 09.07.24 מצורף ומסומן "ב".

2. ביום 10.09.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. המערערת הגישה כראיות לעונש תצהירים של המתלוננות ב.ב. ו- ג.ג, תעודה רפואית של המתלוננת א.א. ואת גיליון רישומו הפלילי של המשיב מגיאורגיה. ביחס לרישומו הפלילי של המשיב, ציינה המערערת כי מדובר בראיה קבילה בהתאם לסעיף 29(2) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 וסעיף 45 לחוק העזרה המשפטית, תשנ"ח - 1998, וכן הוצגו האישורים הנדרשים לקבלתה. בנוסף, המערערת טענה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהאישומים שבהם הורשע המשיב: 3-6 שנות מאסר בפועל באישום הראשון; 8-18 חודשי מאסר באישום השני; 2-4 שנות מאסר בפועל באישום השלישי; 6-12 חודשי מאסר באישום הרביעי, ועתרה לקביעת מתחם כולל שנע בין 7-10 שנות מאסר בפועל. באשר לקביעת עונשו של המשיב בתוך המתחם, עתרה המערערת לגזירת העונש ברף העליון של המתחם לצד מאסר על תנאי ארוך וקנס, זאת לאור עברו הפלילי המכביד של המשיב שכולל הרשעות קודמות בעבירות של רצח, סמים, רכוש ואלימות.

ב"כ המשיב התנגד להגשת רישומו הפלילי הגיאורגי של המשיב, מאחר ולא ניתן לחקור את עורכו. בנוסף, טען כי מדובר באירוע אחד, ולכן יש לקבוע מתחם ענישה אחד כולל שנע בין 24 – 48 חודשים. הוא ציין את השיקולים שיש לזקוף אותם לזכות המשיב, כגון הודאתו, תשלום הפיצויים למתלוננות, החיסכון בזמן שיפוטי ועדות המתלוננות. על כן ביקש למקם אותו בתחתית המתחם.

... העתק פרוטוקול הדיון מיום 10.09.24 מצ"ב ומסומן "ג".

... העתק גיליון הרישום הפלילי של המשיב והאישורים מצורף ומסומן "ד".

... העתק המידע הרפואי של המתלוננת א.א. עבירה מצ"ב ומסומן "ה".

... העתק הצהרת המתלוננות ב.ב. ו- ג.ג מצ"ב ומסומן "ו".

3. ביום 13.10.24 גזר בית משפט קמא את עונשו של המשיב. בית המשפט קבע כי רישומו הפלילי הגיאורגי של המשיב הוא ראיה קבילה לעונש מכוח סעיף 47 ו-48 לחוק העזרה המשפטית בין מדינות, התשנ"ח-1988. באשר לערכים המוגנים, קבע בית המשפט כי במעשיו פגע המשיב פגיעה משמעותית בערכים החברתיים של הגנה על שלמות הגוף, הקניין, שלווה הנפש של הפרט וכן על שלום הציבור וביטחונו. כמו כן, נקבע כי הפגיעה בערכים המוגנים נמצאת ברף הגבוה מאחר ומדובר ברצף אירועים שכללו עבירות רכוש שבוצעו תוך פרק זמן קצר ושימוש באלימות, לצד ההתנגדות למעצר וניסיון הבריחה. באשר לקביעת המתחם, בית המשפט דחה את עתירת המערער לקביעת מתחמים נפרדים וקבע כי האירועים בכתב האישום מגלמים אירוע אחד ולכן יש לקבוע מתחם ענישה אחד כולל. בקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט קמא לקח בחשבון את העובדה כי המשיב אזרח גיאורגי שביצע על המעשים המיוחסים לו תוך ניצול האמון שניתן לו לצורך שהותו בארץ, לכך שהמעשים בוצעו בטווח זמן קצר וגם נזקים למתלוננות, במיוחד למתלוננת א.א, וכן לניצול טוב ליבם של השוטרים שאפשרו לו לעשן, ולאחר מכן מעל באמונם וברח מהם. לאור זאת, קבע בית המשפט מתחם ענישה שנה בין 30 חודשים ועד ל-66 חודשי מאסר בפועל. לעניין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, התחשב בית המשפט בהודאת המשיב ובחסכון המשמעותי בזמן שיפוטי ותשלום הפיצויים למתלוננות. מנגד, נזקק לחובתו של המשיב עברו הפלילי מגיאורגיה. יחד עם זאת, בית המשפט ציין כי לא הונחה תשתית ראייתית מספקת לקיום התנאי לפיו יש סיכוי של ממש כי העונש שיוטל יוביל להרתעת המשיב או להרתעת הרבים (סעיפים 140 ו-140 לחוק העונשין). לבסוף, קבע בית המשפט כי יש למקם את המשיב במחצית המתחם, ובהתאם לאמור גזר בית המשפט על המשיב את העונשים הבאים:

- א. 48 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של המשיב.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.
- ד. קנס בסכום של 1,500 ₪ שישולם ב-3 תשלומים שווים, החל מיום 1.11.24 והיתרה עד היום הראשון בכל חודש קלנדרי שלאחר מכן.
- ה. פיצוי למתלוננות, בהתאם להסכמת הצדדים – למתלוננת א.א 14,500 ₪; למתלוננות ב.ב ו-ג.ג פיצוי בסך 10,000 ₪, לכל אחת.

... העתק גזר הדין בעניינו של המשיב מיום 13.10.24 מצורף ומסומן "ז".

מכאן הערעור.

נימוקי הערעור

4. המערער תטען, כי שגה בית המשפט קמא בהשיתו על המשיב עונש אשר אינו הולם את חומרת מעשיו, אינו משקף במידה הראויה את מידת אשמו וחוטא לשיקולי הרתעת הפרט והרתעת

הרבים. בנוסף, עונש זה אינו הולם כלל וכלל את מידת הסיכון הנשקפת מהמשיב, כפי שהיא עולה הן מהמעשים מושא ערעור זה והן מעברו הפלילי.

5. כאמור לעיל, בית המשפט קמא קבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 30 ל-66 חודשי מאסר בפועל. המערערת תטען כי הנסיבות החמורות והקשות של האישומים בעניינו לא קיבלו ביטוי מספק במתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא. המערערת תטען כי מתחם העונש ההולם שנקבע, הוא מתחם אשר מגלם את החומרה שבמעשיו של המשיב רק ביחס לאישום הראשון ולא ביחס לכל האישומים.

האישום הראשון: שוד בנסיבות מחמירות

6. המערערת תטען כי עבירת השוד בנסיבות מחמירות היא עבירה חמורה ביותר, אשר לא בכדי העונש הקבוע בצידה הוא 20 שנות מאסר. עסקין בעבירה המשלבת שני סוגי עבריינות – עבריינות רכוש ועבריינות מסוג אלימות חמורה. השילוב בין השניים מגלם את חומרתה הרבה, כאשר המבצע עבירה זו מוכן לנקוט אמצעים אלימים ביותר לשם בצע כסף.

7. המערערת תטען עוד כי האלימות בה נקט המשיב במקרה דנן, היא ברף גבוה. מכת האגרוף שהטיח המשיב בפניה של א.א. גרם לשבר בעצמות פניה, אשר הצריך אשפוז וניתוח.

8. על חומרתה של עבירת השוד, ועבירת השוד בנסיבות מחמירות במיוחד עמד בית משפט נכבד זה בשורת פסקי דין ביניהם בע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' האדי נאצר (23.6.2022).

"חומרתה של עבירת השוד נעוצה בפגיעה בכבודו, גופו וקניינו של הקרבן, לצד פגיעה בתחושת הביטחון הציבורית, אשר רווחת מתערערת משסכנת השוד אורבת לכל. בשל החומרה האמורה, מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירת שוד כוללת עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, זאת גם במקרים בהם מדובר בעבירה חד פעמית שבוצעה באופן "ספונטאני" ואשר לא מתלווה לה פגיעה פיזית משמעותית בקרבן השוד (ע"פ 7519/18 אבו סנינה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] (14.2.2019); ע"פ 1167/21 חוג'יראת נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] (31.5.2021))"

הדברים האמורים מקל וחומר, מקום בו מעשיו של המשיב הביאו לפגיעה פיזית קשה במתלוננת, כאשר הטיח אגרוף לפניה, שבר לה את עצם הלחי והיא נזקקה להתערבות כירורגית בעקבות התקיפה האכזרית.

9. מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית המשפט קמא לרצף מעשי השוד, האלימות והגניבה הוא מתחם נמוך אשר אינו נותן ביטוי נכון לחומרה המופלגת של מעשיו של המשיב. מתחם זה, יכול לכל היותר להתאים למעשים המיוחסים למשיב באישום הראשון ולא ביחס לכל האישומים. המערערת תוסיף ותטען כי אף ביחס לאישום הראשון, ונוכח הפגיעה הקשה במתלוננת, מתחם זה הוא על הצד הנמוך.

10. לשם ההמחשה, יצוין כי בע"פ 280/23 מדינת ישראל נ' Abker (15.05.23), המשיב, מבקש מקלט, הורשע בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, בכך שהיכה במתלוננת קשישה בראשה וזו נפלה על רצפת התחנה, ובעודה שרועה על הרצפה המשיב משך בחוזקה את

התיק שלה, תקף אותה איים להורגה וגנב את תיק על תכולתו. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב, נעדר עבר פלילי, עונש 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט הנכבד קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשו של המשיב בכך שהטיל עליו עונש של 48 חודשי מאסר בפועל, תוך שצוין כי ערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין.

החומרה הגלומה בשוד טלפונים

המשיב שדד וגנב, בין היתר את הטלפונים הסלולארים של שלושת קורבנותיו. הפסיקה חזרה והתייחסה לחומרה הייחודית הגלומה בשוד טלפונים:

"הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי – תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון" (ע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל (14.7.15), פס' 7).

11. בית משפט נכבד זה מפיו כב' מ"מ הנשיאה, השופט י' עמית הוסיף בעניין דביר וכתב:

"הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו..."

נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולריים הנמכרים כיום, הינם "מכשירים חכמים", שמהווים לרוב גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם – חשבון דואר אלקטרוני, חשבון פייסבוק ורשתות חברתיות נוספות, אפליקציות עם גישה לחשבון הבנק וכיוצא באלה. ההתקדמות הטכנולוגית מן העת האחרונה, אף הופכת את המכשיר הסלולארי לאמצעי תשלום המכונה "ארנק

דיגיטלי", אשר מחליף בהדרגה את כרטיסי האשראי הקשיחים. גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולרי, די בידיעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה.

אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה" (עניין דביר לעיל, פסקה 7).

המערערת תטען כי דברים אלו אשר נכתבו בשנת 2015 נכונים על אחת כמה וכמה בהאי אידנא, כאשר במהלך השנים התלות בטלפונים הסלולאריים רק הלכה והעמיקה.

נסיבות האירוע

12. המערערת תוסיף ותטען כי חומרה מופלגת טמונה בשילוב העבירות בהן הורשע המשיב. המשיב יצא בליל 22.8.23 ל"מסע ציד", כאשר תוך 5 שעות תקף שלוש נשים שונות לצורך שוד או גניבת רכושן. אף לאחר שקורבן העבירה הראשונה נאבקה בו, והוא הטיח אגרוף בפניה ושבר את עצם הלחי של א.א. על מנת להשלים את זממו. האלימות הקשה שהפעיל, והפגיעה הקשה במתלוננת לא הרתיע אותו מהמשך ביצוע עבירות. בהמשך אותו הערב, ואחר מספר שעות, המשיב "צד" שתי נשים נוספות במרחב הציבורי כדי לשדוד אותן.

13. המתלוננת תבקש לציין כי א.א. עברה ניתוח בעקבות החבלות והשבר בלחי שגרם לה המשיב, ואילו שתי המתלוננות האחרות מסרו כי אירוע זה היווה עבורן חוויה טראומטית. עיון בהצהרות שתי המתלוננות האחרות, מלמד על הנזקים הנפשיים והבריאותיים ארוכי הטווח שנגרמו להן. ביתר פירוט, בהצהרות ציינו המתלוננות ב.ב. ו- ג.ג. כי בעקבות האירוע הן פחדו להסתובב ברחוב מהחשש שיחוו חוויה דומה, והמתלוננת ב.ב. מסרה כי בעקבות האירוע היא טופלה על ידי פסיכולוג במשך כחצי שנה.

אשר על כן, המערערת תטען כי מסע האלימות בו נקט המשיב בשעות הלילה כלפי שלוש מתלוננות, אשר ככל הנראה ראה אותן כ"טרף קל", דורשים רף ענישה גבוה באופן משמעותי מהמתחם שנקבע בגזר הדין, אשר תחילתו ב-30 חודשי מאסר. לא ניתן להלום את העונש שהוטל על המשיב עם ציד קורבנות, אירוע אחר אירוע, במיוחד בהתחשב בתוצאות הקשות של השוד הראשון.

ביצוע עבירות על ידי אזרח זר

14. המשיב ביצע את העבירות מספר שבועות אחר שהגיע לארץ, ועת ששהה בארץ באשרת תייר. על החומרה היתרה של ביצוע עבירות על ידי מי שישראל אינה מדינת אזרחותו עמד בית משפט נכבד זה בעניין פלוני:

"אולם עובדה זו [היות המערערים מבקשי מקלט, מ.ד.], לא רק שאינה מצדדת בהקלה עם המערערים אלא אף מהווה שיקול של ממש לחומרה. כמובן, הכל מחוייבים בכיבוד החוק ובשמירה על קיומו של שלטון החוק. אולם, דווקא מאלה אשר מבקשים לשהות בארץ ברשות ניתן לצפות להקפדה על נורמות בסיסיות. דרישה זו מהווה מעין תנאי למבקש להסתופף בצילה של המדינה וליהנות מפירותיה"
(ע"פ 4149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.12.2012), וכן ע"פ 226/89 זפה נ' מדינת ישראל (15.03.90)).

המערערת תציין כי דברי בית המשפט כוונו למבקשי מקלט ועובדים זרים, אך הינם רלבנטיים ביותר שאת לזרים השוהים בישראל כתיירים.

היותו של המבקש תייר בישראל, עם רישום פלילי מכביד – מהווה נסיבה לחומרה אשר מחייב החמרה בעונשו של המשיב. לא נעלם מעיניה של המערערת ענין הצפיפות במתקני הכליאה בישראל, ועובדת היותו של המשיב אזרח זר. עם זאת, שיקולי הלימה וגמול מחייבים הטלת ענישה ראויה על המשיב.

הרתעת היחיד והרתעת הרבים

15. עוד תטען המערער כי שגה בית המשפט עת קבע כי "לא הונחה תשתית מספקת לקיום התנאים להחמרה בעונשו של הנאשם בשל הרתעת היחיד והרבים, משמע כי יש סיכוי של ממש כי העונש שיוטל יוביל להרתעתו או להרתעת הרבים" (פס' 17 לגזר הדין). המערערת תטען שמגזר דינו של בית המשפט קמא לא ברור מהי אותה "תשתית מספקת" אשר תבסס "סיכוי של ממש כי העונש שיוטל יוביל להרתעתו או להרתעת הרבים". המערערת תטען כי לצורך הוכחת התקיימותם של תנאי סעיפים 134 ו-134 לחוק העונשין אין צורך בחוות דעת מומחה ומחקר אמפירי. אלא יש לבחון בכל תיק ותיק, על פי סוג העבריינים הפוטנציאליים, סוג העבירה נסיבות ביצוע ונסיבותיו האישיות של הנאשם, האם קיימים המאפיינים המצדיקים קביעת העונש בהתחשב בשיקולי הרתעת הרבים והיחיד.

16. ואכן מצאנו לא פעם כי בית משפט נכבד זה מצא להחמיר בעונש לאור שיקול הרתעת הרבים והיחיד כאשר הצורך והסיכוי שהעונש יוביל להרתעה נלמד מסוג העבירה, מנסיבות המקרה ומנסיבות הנאשמים (ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16) בעבירות גניבה בידי מורשה, מרמה, זיוף ועוד; ע"פ 5626/14 מרק לנקין נ' מדינת ישראל (2.8.15) בעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה; ע"פ 7661/14 פלוני נ' מדינת ישראל (04.01.16) בעבירות מין; ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נד מדינת ישראל (05.08.13) בעבירות אלימות; רע"פ 3292/15 שלמה לחיאני נ' מדינת ישראל (17.11.15) בעבירות שחיתות שלטונית).

17. המערערת תטען כי במקרה דנן, סוג העבירות שבוצע המשיב, נסיבות ביצוע ונסיבותיו האישיות, מלמדות כאלף עדים הן על הצורך בהרתעת היחיד והן על הצורך בהרתעת הרבים.

18. הצורך בהרתעת היחיד עולה בבירור מנסיבותיו האישיות של המשיב. המערערת תטען כי שגה בית המשפט קמא בכך שלא נתן משקל ראוי למסוכנותו של המשיב אשר באה לידי ביטוי אף

ברישומו הפלילי הגיאורגי. בשנת 2008 המשיב הורשע בעבירת רצח בכוונה שבמסגרתה הוטל עליו עונש של 9 שנות מאסר ו-6 חודשים, כאשר ריצה מהם 4 שנים במאסר ו-5 שנים בצו מבחן. בשנת 2013 ו-2014 הורשע המשיב בשלוש עבירות סמים, שבגינן הוטלו עליו 3 שנות מאסר עבור כל הרשעה ביניהן. בשנת 2019, הורשע המשיב בעבירת שוד וריצה בגינה 6 שנות מאסר בפועל, והרשעתו האחרונה היא משנת 2023 בגין עבירת אלימות שבגינה ריצה שנת מאסר בפועל.

מרישומו הפלילי של המשיב נראה כי מדובר במי שבחר את העבריינות כדרך חיים ולא היה בכוחם של המאסרים הממושכים שריצה המשיב עד כה כדי להרתיעו מביצוע עבירות נוספות.

לכך יש להוסיף, כי המשיב בחר לבצע את העבירות עת שהה בישראל באשרת תייר. ביצוע עבירות על ידי תייר מצביע על תעוזה רבה, וחוסר מורא מפני רשויות האכיפה בארץ. המערערת תטען כי בנסיבות אלה יש חשיבות מיוחדת מהרתעת המשיב מתיירות עבריינית בכלל הארצות ובארץ בפרט.

19. בנסיבות אלו חובה היה על בית המשפט להענישו במלוא חומרת הדין, תוך גזירת עונש מאסר ממושך יותר.

20. אף הצורך בהרתעת הרבים גלויה על פני הדברים, לדידה של המערערת. העבירות בהן הורשע המשיב בוצעו באופן מובהק מבצע כסף. אין עסקינן בעבירות ספונטניות, שבוצעו בלהט הרגע, אלא בתוכנית מגובשת, אף אם פשוטה לגנוב רכוש, תוך שימוש באלימות, ואף אלימות קשה ואכזרית, ככל שיהא צורך בכך.

21. המערערת תוסיף כי המשיב ביצע את העבירות כאשר הוא שוהה בישראל כתייר. כלומר במקרה ייחודי זה עולה הצורך לא רק להרתיע את המשיב ואת כלל אוכלוסיית המדינה, אלא אף את הציבור אשר אינם אזרחי המדינה ותושביה מפני ביצוע עבירות בתחומה, שמא תהפוך ישראל ל"יעד" עברייני, בה ניתן לבצע עבירות מבלי שתוטל ענישה הולמת. העברת מסר סלחני כלפי תיירים ולא-אזרחים אחרים כי פשיעה חמורה שמבוצעת בשטח המדינה לא תיענה בחומרה, מסכנת את הציבור ללא כל הצדקה, כפי שקבע בית משפט נכבד זה בעניין **פלונית** :

"עונשים קלים המוטלים על אזרחים זרים שאינם בוחלים בהפצת הנגע המסוכן בארץ תמורת בצע כסף, עלולים לעודד אחרים ורבים לעשות כן. מן הראוי שידעו גם במדינות שמעבר לים, שעונש חמור מצפה לכל מי הנותן ידו לביצועה של עבירה חמורה ומסכנת זו, ולא תופגן כלפיהם כל גישה סלחנית." (ע"פ 3920/00 פלונית נ' מדינת ישראל, נז(2) 1 (2003)).

22. לסיכום, תטען המערערת כי בית המשפט קמא שגה הן בקביעת המתחם והן בגזירת העונש בתוכו. המתחם והעונש שהוטל אינם משקפים את חומרת העבירות בהן הורשע המשיב, את נסיבות ביצוען, את המסוכנות הנשקפת ממנו הבאה לידי ביטוי ברישומו הפלילי, את הצורך בהרתעתו ואת הצורך בהעברת מסר ברור וצלול, הן פנימה והן החוצה, כי דינו של מי שמבצע מעשי אלימות ורכוש חמורים בשטח המדינה להיענש במלוא החומרה.

אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערעור ולהחמיר בעונשו של המשיב במידה ניכרת.

רחל מטר
מנהלת המחלקה הפלילית
פרקליטות המדינה

היום: ו' כסלו, תשפ"ה
7 דצמבר, 2024